

Sygn. akt I PK 177/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania T. W.

przeciwko E. Spółce z o.o. w Z.

o odszkodowanie i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt VIII Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od T. W. na rzecz A.S.A. E. Spółki z o.o. w Z. kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Z. zasądził od E. Spółki z o.o. w Z. na rzecz T. W. kwotę 21.503,41 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (pkt 1) oraz oddalił powództwo w zakresie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w kwocie 18.000 zł (pkt 2).

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. odrzucił apelację powoda skierowaną od punktu 1. powyższego wyroku (pkt 1); odrzucił apelację powoda w zakresie roszczenia o zapłatę odszkodowania ponad kwotę 18.000 zł

(pkt 2); oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie (pkt 3) oraz apelację strony pozwanej w całości (pkt 4).

Powód złożył skargę kasacyjną, zaskarżając wyżej wymieniony wyrok w części oddalającej i odrzucającej apelację, tj. w pkt 2 i 3 i - podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 56 k.p. wskutek oddalenia apelacji co do odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie z nim umowy o pracę - domagał się uchylenia wyroku Sądu drugiej instancji w tym zakresie i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną skierowaną od postanowienia zawartego w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został potrzebą wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a to możliwości zasądzenia w trybie art. 56 k.p. odszkodowania w sytuacji, gdy pracownik, który skutecznie rozwiązał umowę o pracę w trybie wypowiedzenia zostaje przez pracodawcę zwolniony z pracy w trybie art. 52 k.p. oraz art. 321 k.p.c. w sytuacji, kiedy wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia jest sporna między stronami stosunku pracy, a pracodawca dysponuje dokumentami pozwalającymi ją ustalić. Uzasadniając potrzebę wykładni art. 56 k.p. skarżący wskazał, że istnieje ona w sytuacji, „gdy pracownik dla zachowania uprawnień do sprostowania świadectwa pracy jest zobligowany do wystąpienia z powództwem na w/w podstawie i zgłoszenia roszczeń przewidzianych w tym przepisie. Rodzi się więc pytanie czy ma on prawo oczekiwać uwzględnienia roszczenia o odszkodowanie, czy też powinien liczyć się z oddaleniem powództwa. Jest to istotne, gdyż poza roszczeniem o odszkodowanie pozostaje mu jedynie wniosek o przywrócenie do pracy, które z różnych przyczyn może nie chcieć zgłaszać. Nie bez znaczenia jest fakt, że oddalenie powództwa o odszkodowanie skutkuje dla pracownika niekorzystnie w zakresie kosztów postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni wskazanych przez

niego przepisów prawa już tylko dlatego, że - ograniczając się do sformułowania swoich wątpliwości - nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że wątpliwości takie faktycznie istnieją i wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego ze względu na istniejące rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie wiadomo również, jakie znaczenie wątpliwości te miałyby mieć dla wyniku sprawy w świetle trafnej oceny Sądu drugiej instancji, że skoro do rozwiązania łączącego strony stosunku pracy doszło w dniu 29 lutego 2012 r. za wypowiedzeniem dokonany przez skarżącego, to oświadczenie pracodawcy w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 15 marca 2012 r. nie wywołało żadnych skutków prawnych, a w rezultacie skarżącemu nie przysługują roszczenia wymienione w art. 56 k.p.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.